

Tíz ezüst és egy ruha

Arról a tíz ezüstről és egy ruháról szeretnék ma beszélni nektek, amelyről a Bírák könyve 17. fejezetében olvasunk. Felolvasom ezt a részt, és még valamennyit a 18-ból is, hogy jobban megértsük a történetet. „Volt egy Efraim hegyvidékéről való, Míká nevű férfi.” Itt tudni kell, hogy az emóriak elvágták Dán törzsét a Jeruzsálembé jutástól, és Efraim hegyéhez szorították be őket. Szomorú, amikor Isten népe hagyja, hogy a világ ilyen kínos helyzetbe kényszerítse! Dán törzse tehát nem juthatott el Jeruzsálembé – ebből erednek azok a problémák, melyeket látni fogunk.

„Volt egy Efraim hegyvidékéről való, Míká nevű férfi. Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amelyet elvettek tőled, és amely miatt átkozódtál fülem hallatára, íme, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az ÚR, fiam! És ő visszaadta az ezeregyszáz ezüstöt az anyjának, aki ekkor azt mondta: Teljesen odaszentelem az ÚRnak a fiamért, hogy egy faragott és öntött bálványszobrot készítsenek belőle. Most ezért visszaadom azt neked.

De ő megint átadta a pénzt az anyjának. Az anyja elvett belőle kétszáz ezüstöt, és odaadta az ötvösnek, s az készített belőle egy faragott és öntött bálványt. Ez azután Míká házába került. Ennek a férfinak, Míkának volt egy házitemploma, ahol éfódot és házibálványt készített. Fölszentelte az egyik fiát, és ő lett a papja.

Abban az időben nem volt király Izráelben, és mindenki azt cselekedte, ami jónak tűnt a maga szemében.

Volt egy ifjú lévita a júdai Betlehemből, Júda nemzetségéből, aki ott élt jövevényként. Ez az ember elment a júdai Betlehem városából, hogy ott telepedjen le, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott vándorlása közben Efraim hegyvidékére, Míká házához.

Míká azt kérdezte tőle: Honnan jössz? Ő így felelt: Lévíta vagyok a júdai Betlehemből, és járok-kelek, míg alkalmas helyet találok valahol.

Míká ezt mondta neki: Maradj nálam, és légy nekem atyám és papom! Én pedig esztendőnként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és eledelt adok neked. És a lévita elszegődött. Tetszett neki, hogy ott maradjon annál a férfinál. Az pedig úgy tekintette őt, mint a saját fiát.

Míká tisztébe avatta a lévítát, s így az ifjú a papjává lett, és házánál maradt. Míká ezt mondta: Most tudom, hogy jót tesz majd velem az ÚR, mert egy lévita lett a papom.

Abban az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett magának örökséget Dán nemzetsége, ahol lakjék, mert mindeddig nem jutott neki osztályrész Izráel törzsei között.

Dán fiai elküldtek a háznépükből öt férfit, vitéz férfiakat a saját határaikból, Corából és Estáólból, hogy kémleljék ki és nézzék meg jól a vidéket. Azt mondták nekik: Menjetek el, kémleljétek ki a földet. Mikor elérkeztek Efraim hegyvidékére, Míká házához, ott megszálltak. Amikor Míká házánál voltak, megismerték az ifjú lévita hangját. Odamentek hozzá, és megkérdezték: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy?

Ő pedig ezt felelte nekik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míká, és fölfogadott engem, és papjává lettem.

Erre ezt mondták neki: Kérdezd meg Istentől, hadd tudjuk meg, hogy szerencsés lesz-e az utunk, amelyen járunk!

A pap ezt felelte nekik: Menjetek el békességgel. Gondja van az ÚRnak arra az útra, amelyen jártok.

Ekkor megszólalt az az öt férfi, aki elment kikémlelni Lajis földjét. Ezt mondták testvéreiknek: Tudjátok-e, hogy ebben a házban éfód és teráf, faragott és öntött házibálvány-szobor van? Gondoljátok végig, hogy mit kell tennetek.

Erre betértek oda, s az ifjú lévítához mentek Míká házában, és békességgel köszöntötték. A hatszáz fegyveres férfi pedig, akik Dán fiai közül valók voltak, elállta a kapu bejáratát. És az az öt férfi, aki a föld kikémlelésére ment oda azelőtt, amikor fölment és megérkezett oda, magához vette a faragott szobrot, az éfódot, a teráfot és az öntött bálványt. A pap pedig ott állt a kapu előtt a hatszáz fölfegyverzett férfival.

Mikor pedig ezek bementek Míká házába, és magukhoz vették a faragott szobrot, az éfódot, a teráfot és az öntött bálványt, azt kérdezte tőlük a pap: Mit műveltek?

Ők pedig ezt felelték: Hallgass, tedd kezedet a szádra, jöjj el velünk, és légy nekünk atyánk és papunk! Melyik jobb, hogy egy ember házában légy a papja, vagy hogy Izráelben egy nemzetségnek és háznépnek?

Ezen a pap szívből örvendezett, és elvitte az éfódot, a teráfot és a faragott bálványszobrot, és a nép közé ment velük. Azután megfordultak és elvonultak, maguk előtt küldve a gyermekeket, a jószágot és értékes holmijaikat.”

(Bírák 17,1-13; 18,1-6; 14-21)

A LÉVITA

Ez tehát a történet. Nem szorosan a bírákhoz kapcsolódik; olyan feljegyzés, melynek révén bepillantást nyerhetünk annak a korszaknak a társadalmi viszonyaiba, „amikor mindenki azt tette, ami jónak tűnt a maga szemében”, és „nem volt király Izraelben”. Míká tehát nem tudott eljutni Jeruzsálembe, és úgy gondolta, épít magának egy szentélyt. Meg is építette, úgy, ahogyan a célnak megfelelőnek találta, és elkészítette a szent sátor eszközeit is az efóddal együtt, mivel ezek is hozzátartoznak a berendezéshez. Utána azonban még a körülötte élő népektől is begyűjtött pár dolgot, például a terafimot, azaz a házibálványt – az istenábrázolást, melyet Isten szigorúan megtiltott.

Láthatjuk, hogy legalábbis megvolt benne a vágy, hogy a lehető legjobbra csinálja. Vett hát egy kicsit a világból, egy kicsit Izraelből, amennyit Istenből ismert, és összevegyítette ezeket, míg el nem készült azzal, amiről úgy gondolta, tetszeni fog Istennek. Amikor pedig meglátta a júdai Betlehemből arra tévedő ifjú papot, majd' kiugrott a bőréből örömeiben. A fiú lévita volt, az anyja pedig júdából származott. Isten ugyanis megengedte Mózes által, hogy a léviták más törzsekbe is beházasodhassanak, és csatlakozzanak azokhoz.

Ennek az ifjúnak viszont nem tetszett a léviták számára kijelölt élet, kalandvágó volt, nem bírt megmaradni a helyén, ezért hát kereste a módját, hogyan mehetne jobban is a dolga. Lévitának lenni jó volt, de gondolta, hátha valami jobb lehetőséget is tartogat számára az élet – így jutott el Míká házához. Ott téblábolt, mire behívták, és megkérték, hogy legyen pap. Míká pedig megegyezett vele. Azt mondta neki: „Légy nekem atyám és papom, én pedig adok neked tíz ezüstöt és egy ruhát.” A ruha akkoriban a *gelábiának* nevezett, hosszú, bő köntöst jelentette. Adott tehát neki egy öltözet ruhát, ételt és tíz ezüstöt egy évben. Ez nagyon jó megélhetést biztosított, ezért úgy döntött, itt marad, és elfoglalja helyét a bálványimádásban és mindabban, ami Míká házában volt.

Egyszer csak megjelentek azonban Dán emberei. Nekik ki kellett volna űzniük az emóriakat, de az túl nehéznek bizonyult számukra, ezért kerestek mást, akit könnyebben elűzhetnek a lakóhelyéről. Elérkeztek hát Míká házához, a lévita pedig megkérdezte, mi járatban vannak. Ekkor rájöttek, itt olyan emberek élnek, mint a szidónbeliek Lájisban, akik békések, és nincs senki, aki megvédje őket. Ezért úgy gondolták, remek lehetőség lenne földet szerezni tőlük a maguk számára. Amikor tehát megérkeztek a föld kikémlésére és elfoglalására kiküldött emberekkel együtt, kitalálták, hogy mivel a lévitán keresztül bukkantak erre a földre, remek dolog lenne megszerezni a segítségét is.

Bementek tehát Míká házába, és mindent elvettek tőle, amit csak készített. Az pedig ugyancsak sokba került, mert egyedül a bálványért legalább kétszáz ezüstöt fizetett. Rátették tehát a kezüket mindenre, és elvitték a lévitát is. Míkának ez ugyancsak fájhatott, de amint látjuk, az ifjú lévitának még ez is belefért. Bámulat, mennyire rugalmas tudott lenni, és milyen könnyedén alkalmazkodott azokhoz a változásokhoz, melyekben volt némi ráció. Rájött, hogy sokkal nagyobb jelentősége van egy törzset szolgálni, mint egyetlen embernek a családját. És így ráadásul sokkal több embernek is szolgálhat. Meglátta ebben a bölcsességet, és így igazolva látta az egész eljárást. Lelkifurdalás nélkül tudott tehát váltani, és szájára tette a kezét, míg végignézte, hogy kihordják Míká kis kápolnájának teljes felszerelését. Megvolt a magához való esze is; ahelyett, hogy legelől vagy leghátul ment volna, középen haladt, így katonák vették körbe minden oldalról, és nem kerülhetett veszélybe, ha Míká utána küldte volna a szolgálait.

PRAGMATIZMUS

Mi a neve ennek a hozzáállásnak, és hogyan illik rá a mostani nemzedékre? Idevág szerintetek, ha most a tevékeny vallásosságról, a kényelmes kereszténységről és arról az Istenről beszélek, akit használni lehet? Ne feledjétek, napjaink uralkodó filozófiája a pragmatizmus, és tudjátok, mit értek alatta? A pragmatizmus azt jelenti: hogyha valami működik, akkor helyes. Ha sikerre vezet, akkor jó. És minden gyakorlat, minden alapelv, minden ún. igazság, minden tanítás próbája mindig csak ez: Működik?

Minden idők legnagyobb vesztesei – a pragmatizmus szerint – azok közé tartoztak, akiket Isten legjobban megbecsült.

Nóé például, aki ugyan kiválóan tudott hajót építeni, a fő foglalkozása mégsem ez volt, hanem az Ige hirdetése – prédikátornak viszont csapnivaló volt. A felesége, három fia és azok feleségei tértek csak meg,

hét ember százhusz év alatt – ezt éppen nem nevezhetjük hatékonyknak. A legtöbb missziós társaság jóval korábban visszahívta volna. Hajóépítőnek elég jól bevált, de mint prédikátor sikertelennek bizonyult.

Sok-sok évvel később egy Jeremiás nevű ember nagyon erőteljesen hirdette Isten Igéjét, de az eredmény tekintetében sikertelen volt. Ha statisztikailag próbálnánk elemezni Jeremiás eredményeit, valószínűleg egy nagy nullát kapnánk. Hiszen azt látjuk, hogy kudarcot vallott a néppel, kudarcot vallott az uralkodókkal, még a missziós társaság is leszavazta és levette róla a kezét. Semmi sem sikerült neki. Úgy látszik, egyedül Isten volt elégedett a munkájával, különben egyértelmű katasztrófának minősült.

Majd eljutunk egy újabb, jól ismert személyhez, az Úr Jézus Krisztushoz, aki semmilyen mérce szerint sem számít sikeresnek. Egyetlen gyülekezetet vagy felekezetet sem tudott megszervezni. Nem épített iskolát. Nem sikerült missziós társaságot alapítania. Egy könyve sem jelent meg. Semmit sem sikerült megvalósítania azokból a dolgokból, melyeket ma olyan hasznosnak találunk. Nem gúnyból mondom; tényleg hasznosak. Urunk pedig három évig hirdette az Igét, meggyógyított, megettetett ezreket, mégis, amikor az egész véget ért, ötszázból százhusz volt olyan hű, hogy megmutathatta magát nekik a feltámadása után. Azon a napon pedig, amikor elfogták, valaki azt mondta: „Ha mindenki elhagyna téged, én kész vagyok meghalni érted.” Ő pedig ránézett erre az emberre, és azt mondta: „Péter, nem ismered a saját szívedet. Háromszor megtagadsz engem, mielőtt a kakas megszólal.” Mindenki elhagyta tehát és elmenekült. A mi nemzedékünk – és bármelyik nemzedék – mércéje szerint az Úr Jézus totális kudarcot vallott mindenben.

Az a kérdés merül föl tehát, hogy mi a siker mércéje, és mi mentén kell megítélnünk az életünket és a szolgálatunkat? Meg kell kérdeznünk magunktól: „Isten a *cél*, vagy az *eszköz*”? A mostani nemzedék a sikeres döntéseket díjazza. Ha valaki el tudja érni, hogy a munka el legyen végezve, ez már elég a kortársak készséges helyesléséhez.

Ezért hát már a szolgálatunk, a zarándokutunk, a járásunk kezdetén kérdezzük meg magunktól: „Olyan léviták leszünk, akik Istent tíz ezüstért és egy ruháért szolgálják? Embereket fogunk szolgálni, talán Isten nevében, Isten helyett?” Mert habár az az ifjú lévita volt, és vallásos tevékenységet végzett, olyan helyet keresett, ahol méltó elismerést kap, ahol elfogadják őt; olyan helyet, mely biztonságot ad neki; ahol kitűnhet azokban a dolgokban, amelyek fontosak voltak a számára. Az egész szakmája a vallásos tevékenységek körüli szolgálatról szólt, tehát valamilyen *vallási foglalkozást* keresett. Nagyon megörült ezért, amikor kiderült, hogy Míkánál éppen van egy betöltendő állás. Úgy döntött, ő megér tíz ezüstöt és egy ruhát, és kész volt bárkinek eladni magát, aki ezt megfizeti. Ha valaki többet kínált volna, elment volna azzal. Megállapította tehát a saját értékét, és kiderült, hogy vallásos szolgálata és tevékenysége pusztán eszköz számára a cél érdekében. Ugyanígy, Isten is csak eszköz volt a céljai érdekében.

HUMANIZMUS

Hogy ezt a történetet a huszadik században is teljesen megérthessük, vissza kell mennünk százötven évet ahhoz a konfliktushoz, amikor újabb támadást intéztek a kereszténység ellen. Közvetlenül a Finney-féle, nagy, amerikai ébredések után, amikor Isten Szelleme csodálatosan kiáradt az ország egyes részeiben, nyílt támadás érte hitünket Európában a bibliakritika révén. A közgondolkodásba Darwin bevezette az evolúciós elméletet, minek utána különböző filozófusok is beépítették azt a maguk filozófiába, teológusok pedig az Igére alkalmazták. Körülbelül 1850-re tehetjük az Isten Igéjével szembeni frontális támadást. A Sátán mindig is ravasz módon áskált ellene, most azonban nyílt kártyákkal játszhatott a Könyv és a Gyülekezet ellen. Franciaországban Voltaire ki merete jelenteni, hogy meg fogja érni, hogy a Bibliából múzeumi tárgy legyen, mert olyan mértékben meg fogják semmisíteni az ellene felhozott erőteljes érvei.

Hogy mi lett ennek a következménye? A kor filozófiája a humanizmus lett, melyet pedig így definiálhatunk: **a humanizmus az a filozófia, mely szerint minden létezés célja az ember boldogsága.** Minden azért van, hogy az ember boldog legyen. A humanizmus szerint tehát az üdvösség azt jelenti, hogy olyan boldog legyél az életedben, amennyire csak lehetséges. Nietzsche például azt mondja, hogy az életben az embert egyedül a hatalom elégíti ki; hogy a hatalom saját magát igazolja; és hogy a világ végtére is nem más, mint veszélyes dzsungel. Az emberen múlik tehát, hogy boldog legyen, és hatalmat szerezzen bármilyen eszközzel, amihez csak hozzáfér. Mert csakis ebben a hatalmi helyzetben – vagy, ahogy láttuk, a Moloch imádatában – lehet az ember boldog. Ez viszont kiteljesedve egy Hitlerhez, egy diktátorhoz vezet, aki Nietzsche filozófiáját veszi alapul mint megvalósítandó vezérlőelvet, és aki azt mondja a saját népéről,

hogy az ő feladatuk uralkodni a földön. Ezért bármilyen eszköz, melynek révén ezt a célt elérhetik, helyes és üdvözítő.

Majd valaki más jön, aki azt mondja: „Igen, a lét célja tényleg a boldogság, a boldogság azonban nem a mások fölötti hatalomból, hanem az érzéki megtapasztalásokból fakad.” És máris eljutunk a Franciaországot ma jellemző egzisztencializmushoz (mely Amerikában is a beat-mozgalom alapját képezte) és a civilizálatlan érzékiséghez. Mivel az ember alapvetően nem más, mint testnedvekkal rendelkező állat, legekisztatikusabb pillanatai is a testnedveinek kibocsátásából erednek – az üdvösség tehát azt jelenti, hogy az ember megtalálja a legkellemesebb módját ezen részeinek kielégítésére. Ez lett tehát a humanizmus következménye, mely szerint minden létezés célja az ember boldogsága.

John Dewey, amerikai filozófus, aki nagy hatással volt az oktatásra az Egyesült Államokban, képes volt meggyőzni az oktatókat arról, hogy nincsenek abszolút mércék. A gyerekeket nem szabad egyetlen normának sem megfeleltetni, és az oktatás célja pusztán a gyermek szabad önkifejezése, a benne rejlő lehetőség kifejlesztése, és a boldogság megtalálása legyen abban, hogy az lehet, ami lenni akar. Így jutottunk el a kulturális törvénytelenységhez, amikor mindenki „azt tette, amit helyesnek látott a maga szemében”, és nem volt Isten, aki uralkodjon felettünk. A Bibliát leszólták, elutasították, megtagadták. Istent letaszították a trónról. Nem létezett, és nem volt személyes kapcsolata senkivel. Jézus Krisztus vagy mese volt vagy csak ember – így tanították – és ezért a lét végső célja a boldogság lett. Az egyén pedig maga határozta meg, mi jelenti számára, és hogyan kell elérni a boldogságot.

LIBERÁLIS, FUNDAMENTALISTA... vagy EGYIK SEM?

A vallást azonban nem lehetett megszüntetni. Olyan sokan éltek belőle, hogy kellett nekik valamilyen indokot találni, hogy igazolhassák a létezésüket. 1850-ben az egyház kétfelé szakadt. A liberálisok volt az egyik csoport, akik elfogadták a humanizmus filozófiáját, és megpróbálták valami aktuálisnak szánt üzenetet átadni nemzedéküknek: „Nem tudjuk, hogy van-e menny; nem tudjuk, hogy van-e pokol. Azt az egyetlen viszont tudjuk, hogy van itt vagy hetven évünk a földön. Tudjuk, hogy a költészet, a mélyen szántó gondolatok és a nemes célok mind nagyon hasznosak mindannyiunk számára. Ezért fontos, hogy vasárnap gyertek el a templomba, ahol olvashatunk verseket, ahol életbölcseéseket, alapigazságokat és életszabályokat mondunk nektek, hogy azok szerint éljete. Arról nem tudunk semmit, mi lesz, amikor meghaltok, de egyetlen mondhatunk: ha rendszeresen jártok, fizettek, segítetek és velünk maradtok, akkor rugót kaptok tőlünk a szekerek alá, és még kényelmesebb lesz az utatok. Semmit sem garantálhatunk azzal kapcsolatban, hogy mi lesz, amikor meghaltok, de az biztos, hogy ha velünk jöttök, boldogabbá teszünk, míg csak éltek.” Ez lett tehát a teológiai liberalizmus legbenső lényege. Nem jelentett többet annál, mint hogy egy kis cukrot próbált tenni a vándorlás keserű italába, megédesíteni egy időre. De ez minden, amit mondhatott.

A bennünket körülvevő közeg filozófiája tehát a humanizmus: az élet legfőbb célja az ember boldogsága. Van azonban egy másik csoport, akiket megbotránkoztattak a liberálisok. Ez a csoport az én népem, a fundamentalisták. Ők azt mondják: „Hisszük, hogy a Biblia Istentől ihletett. Hisszük, hogy Jézus Krisztus Isten. Hisszük, hogy van pokol. Hisszük, hogy van menny. Hisszük Jézus Krisztus halálában, eltemetésében és feltámadásában.” Ne feledjük azonban, hogy a léggör, ami körülvesz, a humanizmus. A humanizmus pedig azt mondja, hogy a lét célja az ember boldogsága. A humanizmus olyan, mint valami ártalmas kigőzölgés a mélyből, mindenbe beleeszi magát. A humanizmus olyan, mint egy fertőzés, egy járvány – egyszerűen mindenhová eljut.

Nemsokára a fundamentalisták abból ismerték föl egymást, hogy kijelentették: „Hisszünk ezekben!” Legtöbbjük valóban találkozott Istennel. De látjátok, nem sok idő telt el attól, hogy: „Ezek a dolgok tesznek minket fundamentalistává”, hogy a második generáció azt mondja: „Így kell fundamentalistává lenni: Higgy abban, hogy a Biblia Istentől ihletett! Higgy Krisztus istenségében! Higgy az Ő halálában, eltemetésében, feltámadásában! És akkor fundamentalista leszel.”

És máris megérkeztünk a mostani nemzedékünkhöz, amikor az üdvösség egész terve úgy néz ki, hogy értelmi beleegyezésünket adjuk néhány tantételhez, és kereszténynek lehet tartani valakit pusztán azért, mert igent mondott négy-öt helyen, amikor kérdezték. Ha jól tudta, hol kell igent mondani, valaki hátba veregette, megrázta a kezét, szélesen rámosolygott, és azt mondta: „Testvér, üdvösséged van!” Oda süllyedt tehát az egész, hogy az üdvösség nem volt több, mint *előírt dolgok, formulák helyeslése*, és végül az üdvösség nem jelentett mást, mint az ember boldogságát, mert a humanizmus átítatta az egészet. Ha

össze kellene hasonlítanunk a fundamentalizmust a száz évvel korábban kezdődött liberalizmussal, ahogyan az kialakult – mivel nem akarom időponthoz kötni –, valahogy így nézne ki:

A liberális szerint a hit célja az, hogy az ember boldog legyen amíg él, a fundamentalista szerint pedig a hit célja az, hogy boldog legyen miután meghalt.

De már megint! A hit célja, ki lett mondva: az ember boldogsága. És míg a liberális azt mondja: „A társadalmi és politikai rend megváltoztatásával fel fogjuk számolni a nyomornegyedeket, meg fogjuk szüntetni az alkoholizmust, a kábítószerfüggőséget és a szegénységet. És létrehozuk a MENNYET ITT, A FÖLDÖN, ÉS BOLDOG ÉLETET TEREMTÜNK! Semmit nem tudunk arról, mi jön utána, de azt akarjuk, boldog légy, míg itt élsz!” És hozzá is láttak, hogy véghez vigyék, hogy azután az I. világháború szörnyű megrázkódtatásával szembesüljenek, és a II. világháború teljes döbbenetével, mert úgy látszott, hogy ennyi idő alatt nem sikerült eljutniuk sehova.

A fundamentalisták pedig szépen beálltak a sorba, ráálltak a humanizmus hullámhosszára, míg végül valami ilyenhez jutottunk: „Fogadd el Jézust, hogy a mennybe mehess! Nem akarsz arra csúnya, rossz, tűzzel égő pokolra jutni, miközben olyan csodálatos menny vár rád! Gyere Jézushoz, és akkor a mennybe jutsz!”

És ez éppen ugyanúgy az ember önzésére apellál, mint amikor ketten egy kocsmában üldögélve eldöntik, hogy kirabolnak egy bankot, hogy nulla befektetéssel a semmiért valamijük legyen! Van az a módja a bűnösök hívásának, ami a világnak pontosan úgy hangzik, mint az a terv, hogy hogyan kell egy benzinkút tulajától megszerezni az aznapi bevételét anélkül, hogy neki dolgoznál.

A humanizmus, úgy hiszem, a leggyilkosabb és legpusztítóbb eszme mindazok közül a filozófiai búzfelhők közül, melyek a mélységből valaha kiszivárogtak. Teljesen átítatta a hitünket. ÉS TELJES MÉRTÉKBEN ELLENTÉTES A KERESZTÉNYSÉGGEL! Sajnálatos, hogy mégis ritkán látják így. Pedig itt van Míká, aki szeretne egy kis kápolnát, hozzá papot akar, és imádkozni szeretne, áhítatokat tartani, mert „jót tesz majd velem az Úr!”. EZ NEM MÁS, MINT ÖNZÉS! ÉS EZ BŰN! A lévita pedig jön, és szépen ő is beleesik, mert ő meg helyet keres magának. Tíz ezüstöt akar meg egy inget, és teljes ellátást. És azért, hogy meglegyen neki mindaz, amit akar, és Míkának is meglegyen, amit akar, APRÓPÉNZRE VÁLTJÁK ISTENT, tíz ezüstért és egy ruháért!

EZ A KORSZAKOK ÁRULÁSA! *És ez az az áru, amelyben élünk.*

Nem tudom, Isten hogyan tudja ezt helyrehozni, míg vissza nem térünk a kereszténységbe, A BŰZHÖDŐT HUMANIZMUSSEL TELJES ÉS TÖKÉLETES ELLENTÉTBEN, mely átítatta nemzedékünket Krisztus nevében.

Tartok tőle, hogy annyira kifinomulttá vált, hogy tényleg mindenhová eljutott. Hogy ez mit jelent? Lényegében ezt: Ez a filozófiai feltevés – hogy az emberi létezés alapvető célja az ember boldogsága – oly mértékben el lett fedve evangéliumi fogalmakkal és bibliai tanításokkal, hogy végül Isten már az ember boldogságáért uralkodik a mennyben, Jézus Krisztus az ember boldogságáért öltött testet, és az angyalok is az ember boldogságáért léteznek. Minden az ember boldogságáért van! ÉN MEG AZT MONDOM NEKTEK, HOGY EZ NEM KERESZTÉNY DOLOG! Vajon nem akarja Isten, hogy az ember boldog legyen? Dehogynem. De mint következmény, és nem mint **cél!**

AZ ÉLET TISZTELETE

Albert Schweitzer, a jó ember, akit zavaros gondolkodóink közül ma sokan csodálnak, évekig élt Kongóban, Kelet-Afrikában. Zseniális elme volt, filozófus, orvos, zenész és zeneszerző. Kereszténynek azonban sosem lenne szabad nevezni; nem gondolta, hogy Krisztusnak bármi jelentősége lenne akár a filozófiájában, akár az életében. Humanista volt.

Belga kormánytisztviselő kedvenc mulatsága volt a Kongó-folyó gőzöseinek fedélzetéről történő krokodilvadászat. Találataikat a puskacsövük köré tekert zsinór segítségével tartották számon; egy csomó a zsinóron egy megölt krokodilt jelentett. Schweitzer jogosan háborodott föl ezen a förtelmes és otromba szórakozáson. Mennyi élet pusztul el így hiába! Élményeinek hatására alkotta meg filozófiáját, melynek lényegét így foglalhatjuk össze: az élet tisztelete. A krokodil élete... az ember élete... bármilyen élet. Dr. Schweitzer annyira fontosnak tartotta az élet tiszteletét, hogy még az orvosi műszereit sem szeretne sterilizálni. Neki volt a legpiszkosabb műtője egész Afrikában. A baktérium is élet, ezért nem szabad elpusztítani.

A Dél-Afrikai Általános Misszió veterán misszionáriusa, George Kline körülbelül hatvan mérföldre élt Schweitzer doktor állomásától. George tehetséges orgonista és orgonajavító volt, akit Schweitzer egyszer megkért, hogy jöjjön át hozzá megnézni a Németországból, egy barátjától kapott orgonáját, mert nem jól működik. George át is ment hozzá, hogy felkeresse a jó orvost. „George, meg tudod szerelni az orgonámat?“, kérdezte tőle. „Megpróbálom“, felelte George.

Levette az orgona hátlapját, és meglepetésére nagy csótányfészket fedezett föl alatta. Jellegzetes amerikai buzgósággal kezdte azonnal összetaposni a csótányokat, nehogy egyetlen egy is elmeneküljön. A jó doktor pedig égneq álló hajjal rohant oda, és dühösen rákiáltott: „AZONNAL HAGYD ABBA!”

George nem értette: „Miért? Tönkreteszik az orgonádat!”

Schweitzer így felelt: „Nem baj, hiszen ez a természetük! Ezért nem ölhetjük meg őket!”

Az egyik fiú beszaladt, és megnyugtatta: „Minden rendben van, Mr. Kline.”

Majd gyengéden lehajolt, a csótányokat egy kis zsákba szedte, felül összefogta, majd kivitte a dzsungelbe, hogy ott elengedje őket.

Íme tehát valaki, aki hű volt az élet tiszteletével kapcsolatos filozófiájához. TELJESEN ODASZÁNTA MAGÁT ENNEK, TELJES KÖVETKEZETESSÉGGEL, még akkor is, ha csótányokról vagy mikrobákról volt szó. Értitek? Ezt jelenti a humanizmus, és ezt jelenti a következetesség.

MONDJÁTOK MEG, MI A MISSZIÓK FILOZÓFIÁJA? MI AZ EVANGELIZÁCIÓ FILOZÓFIÁJA? MI A KERESZTÉNYEMBER FILOZÓFIÁJA?

Ha azt kérditek, én miért mentem Afrikába, megmondom, elsősorban azért, mert Isten jogosságán akartam javítani. Igazságtalannak tartottam, hogy bárki úgy menjen a pokolra, hogy nem is volt esélye a megmenekülésre. Elmentem tehát a szegény bűnösök közé, hogy esélyt kapjanak a mennyre. Nem fogalmaztam meg ilyen hosszan, ha azonban elemezzük, amit most elmondtam, tudjátok, mi ez? Humanizmus. Jézus Krisztus parancsát arra használtam, hogy segíteni próbáljak az emberi szenvedésen és a nyomoron. Amikor pedig megérkeztem Afrikába, szembesültem vele, hogy ezek nem azok a szegény, tudatlan kis pogányok, akik ide-oda szaladgálnak a fák között, csak hogy valakitől megtudják, hogyan kell a mennybe jutni – hanem ROMLOTT SZÖRNYETEGEK! *Többet tudtak Istenről, mint arról valaha is álmodtam volna, mégis teljes és tökéletes istentagadásban éltek!* A poklot érdemelték, mert abszolút megtagadták, hogy a lelkiismeretük világosságában, a szívükbe írt törvény és a természet bizonyágtételének világosságában és az általuk megismert igazságban járjanak.

Amikor erre rájöttem, olyan dühös voltam Istenre, hogy egyszer imádság közben azt mondtam Neki, hogy nagyszerű *kis* dolog volt engem ide küldeni, hogy szolgáljak azoknak, akik itt várják, hogy megtudhassák, hogyan kell a mennybe jutni, de amikor idejövök, kiderül, hogy tudnak a mennyről, és nem akarnak oda menni, hogy szeretik a bűnt, és meg is akarnak maradni benne.

Úgy mentem oda, hogy a humanizmus motivált. Láttam képeket leprásokról, mindenféle fekélyekről, pogány temetési szertartásokról, és nem akartam, hogy embertársaim örökké a pokolban szenvedjenek az ilyen mértékű földi nyomor után. Azonban Isten ott, Afrikában kezdte lehántani rólam A HUMANIZMUS RÉTEGEIT! És ezen a napon a szobámban, zárt ajtó mögött küzdöttem Istennel. Hiszen itt voltam, és öltre kellett mennem azzal a ténnyel, hogy azok az emberek, akikről azt gondoltam, tudatlanok és szeretnék megtudni, hogyan juthatnak a mennybe, és kérik, hogy valaki jöjjön, és tanítsa őket, ezek egyáltalán nem is akartak beszélni sem velem, sem senki mással. Nem érdekelte őket sem a Biblia, sem Krisztus, és szerették a bűnt, és benne is akartak élni. Ott volt, hogy úgy éreztem, ez az egész csak csalás, becsapás, és jól át lettem vágva. Haza akartam jönni.

Ott, a szobámban egyedül, amikor őszintén feltártam Isten előtt, ami a szívemen volt, úgy éreztem, mintha azt mondaná nekem: „Igen, de az egész föld Bírója nem fog igazságot tenni? A pogányok elveszettek, és a pokolra mennek, de nem azért, mert nem hallották az evangéliumot. Azért mennek a pokolra, mert bűnösök, AKIK SZERETIK A BŰNT, és mert a poklot érdemlik. DE én nem őmiattuk küldtelek. Nem az ő javukért.” És olyan tisztán hallottam, mint még soha, bár nem hallható hangon, hanem a korszakos igazság visszaverődő hangján jutott el megnyílt szívembe. Hallottam, hogy Isten valahogy így szól a szívemben: „Nem a pogányokért küldtelek Afrikába, hanem Énért. Ők kiérdemelték a poklot. DE ÉN SZERETEM ŐKET! ÉS ÉN ELSZENVEDTEM A POKOL KÍNJAIT ÉRTÜK! NEM ŐMIATTUK KÜLDTELEK! MAGAM MIATT KÜLDTELEK EL! HÁT

NEM ÉRDEMLEM MEG ÉN A SZENVEDÉSEM JUTALMÁT? NEM ÉRDEMLEM MEG AZOKAT, AKIKÉRT MEGHALTAM?"

Nem a pogányokért voltam ott. A Megváltóért voltam ott, aki elszenvedte a pokol kínjait értem. Kérdemelte, hogy Övéi legyenek a pogányok, mert meghalt értük. Megnyílt a szemem. Már nem Míkának szolgáltam tíz ezüstért és egy ruháért, hanem az élő Istennek.

Értitek? Összefoglalom a lényegét. A kereszténység azt mondja: „**Minden létezés célja az Isten dicsősége.**” A humanizmus pedig: „Minden létezés célja az ember boldogsága.”

Az egyik a mélység szüleménye: az embert isteníti. A MÁSIK MENNYEI: ISTENT DICSŐÍTI! Az egyik a Míkának szolgáló lévita, a másik a méltatlan szív, mely az élő Istent szolgálja, mert ez a legnagyobb megtiszteltetés a világegyetemben.

ÉS TE?

És te? Te miért tértél meg? Szeretnék látni embereket újra a biblikus fogalmak szerint megtérni! George Whitefield tudta. Ott állt a Boston Common parkban és húszezer emberhez beszélt, ezekkel a szavakkal: „Figyeljete rám, ti bűnösök, romlott szörnyetegek vagytok! A poklot érdemlitek! És vétkeitek között a legnagyobb, hogy habár vétkesek vagytok, nem ismertétek el! Ha nem sírtok a BŰNEITEK miatt és a szent Isten ellen elkövetett vétkeitekért, George Whitefield majd sír értetek!”

Az ilyen ember arcába rejti a kezét, és zokog, mint egy kisgyermek. Miért? Mert fél a pokoltól? Nem! Hanem mert egy ROMLOTT SZÖRNYETEG, aki még csak nem is látta meg a bűnét, és nem foglalkozott soha a vétkeivel. Látjátok a különbséget? Az a különbség, hogy az egyik oldalon van valaki, aki azért reszket, mert rossz lesz neki a pokolban. **ÉS SEMMI FOGALMA NINCS VÉTKEI SÚLYÁRÓL, SEMMI FOGALMA A BŰNEINEK SÚLYÁRÓL ÉS NINCS FOGALMA ARRÓL, HOGY SÉRTI AZ ISTENT!** Csak azért reszket, mert meg fog perzselődni a bőre. Fé!l

Elismerem, hogy a félelem tud jó munkát végezni abban, hogy felkészítsen bennünket a kegyelemre, de itt nem szabad megállni. A Szent Szellem sem áll meg itt. Ezért van az, hogy az emberek nem tudják üdvözítő módon befogadni Krisztust, míg bűnbánattal meg nem tértek. És csak az tud megtérni, aki a bűnösségéről meggyőződött. A meggyőzés pedig a Szent Szellem munkája, és segít megláttatni a bűnössel, hogy ISTEN ELŐTT GONOSZTEVŐ, ÉS ISTEN HARAGJÁT ÉRDEMLI. ÉS HA ISTEN A POKOL LEGMÉLYEBB BUGYRÁBA KÜLDENÉ MINDÖRÖKRE, AZT IS MEGÉRDEMELNÉ! És még sokkal többet is. Mert MEGLÁTTA A VÉTKEIT!

AZ IGEHIRDETŐK

John Wesley idejében, a XVIII. században, Angliában más idők jártak. Wesley az igazságosság hirdetője volt, aki a szabad ég alatt tartott, két-három órás prédikációi során Isten szentségét emelte föl; Isten törvényét, Isten igazságát és kívánalmainak bölcsességét hirdette. Élénken ecsetelte a bűnösöknek vétkeik súlyosságát, nyílt lázadásukat, árusításukat, és hogy Istent nem ismerik el maguk fölött Úrnak. Isten ereje pedig olyan mértékben leszállt az egybegyűltekre, hogy az emberek ájultan a földre estek. Meglátták Isten mennyire szent, az ő bűneik pedig milyen hatalmasak. Isten Szelleme behatolt a szívükbe és gondolataikba.

Ugyanez a jelenség Amerikában is megisméltődött a XVIII. században, a Yale Egyetemen John Wesley Redfield idejében, amikor szabad ég alatti evangélizációkat tartottak a Yale Egyetem amfiteátrumában. A tömegre felügyelő rendőrök figyelmeztették, hogy tegyenek különbséget a részegek (akiket elárult az alkoholos leheletük és részegeskedésért le kellett csukni), és azok között, akiket Isten sújtott le, és akiknél a „Redfield betegséget” állapították meg. Őket csendes helyre kellett félrehúzni addig, míg vissza nem nyerték az eszméletüket. Életek formálódtak át. Ha valaki részeges volt, abbahagyta az ivást; kegyetlen emberek változtak meg; erkölcstelenek felhagytak az erkölcstelenséggel. Tolvajok tértek meg, és adták vissza az ellopott holmikat. Férfiak és nők látták meg Isten szentségét és a bűnük nagyságát. Isten Szelleme öntudatlanságba vitte őket a bűntudat súlya miatt. Ahogyan Isten ereje kiáradt, bűnösök megtértek bűneikből, és üdvözítő módon Krisztushoz jöttek.

A KÜLÖNBSÉG!

Nagy különbség volt azonban! Nem egy JÓ EMBERT akartak meggyőzni arról, hogy rosszul áll a szénája egy ROSSZ ISTEN előtt! Hanem ROSSZ EMBEREKET akartak meggyőzni arról, hogy megérdemlik egy JÓ ISTEN haragját! A következmény pedig bűnbánat és megtérés lett, ami hithez és az élethez vezetett. Drága

barátaim, csakis egy, csakis egyetlen egy oka van a bűnösnek megtérni: Az, hogy szívének imádata, dicsérete, szeretete és engedelmissége Jézus Krisztusnak jár. Nem azért, hogy a mennybe menjen.

Ha egyedül azért tértél meg, hogy a pokoltól megmenekülj, nem vagy más, mint LÉVITA, AKI TÍZ EZÜSÉRT ÉS EGY RUHÁÉRT SZOLGÁL! ENNYI! Azért akarod szolgálni Istent, mert jót tesz veled! A töredelmes szív azonban olyan szív, amely meglátott valamit annak a véteknek a borzalmas súlyából, hogy Istent játszott, és megtagadta mindazt az imádatot és az engedelmisséget, ami a jogos és igazságos Istennek jár! Miért térjen meg egy bűnös? MERT ISTENT MEGILLETI MINDAZ AZ ENGEDELMESSÉG ÉS A SZERETET, AMIT A BŰNÖS EMBER MEGTAGADOTT TŐLE! Nem azért, hogy a mennybe menjen. Ha egyedül azért tér meg, hogy a mennybe jusson, az nem más, mint hogy üzletelni próbál az Istennel.

Miért hagyjon fel a bűnös az összes bűneivel? Miért kelljen ezt megtennie? Miért kell jóvátételre törekednie, amikor Krisztushoz jön? MERT ISTENT MEGILLETI AZ ENGEDELMESSÉG, MELYET MEGKÖVETEL!

Beszéltem olyanokkal, akinek nem volt bizonyosságuk afelől, hogy a bűneik megbocsáttattak. Biztonságban akarják érezni magukat mielőtt készek lennének átadni magukat Krisztusnak. De hiszem, hogy Isten egyedül azok mellett tesz bizonyosságot Szellemével, akik Őtőle születtek; ők azok, akik Jézus Krisztushoz jönnek, és ezt mondják: „Úr Jézus, engedelmeskedem neked, szeretlek téged, és szolgálak téged, és megteszek bármit, amit akarsz, hogy tegyek, amíg csak élek, még akkor is, ha a végén a pokolra megyek, egyszerűen azért, mert MÉLTÓ VAGY A SZERETETRE, AZ ENGEDELMESSÉGRE ÉS A SZOLGÁLATRA, és én nem próbálok üzletet kötni veled!”

Látjátok a különbséget? Értitek, mi a különbség aközött, hogy a lévita szolgál tíz ezüstért és egy ruháért, vagy hogy egy Míká kápolnát épít, mert „Isten jót tesz majd velem”, és aközött, hogy valaki az Isten dicsőségéért tér meg?

Miért jöjjön valaki a kereszthez? Miért fogadja el valaki Krisztussal együtt a halált? Miért legyen kész valaki azonosulni Krisztussal egészen a keresztig, le a sírba, és újra fel? Megmondom, miért! MERT EZ AZ EGYETLEN MÓD, MELY ÁLTAL ISTEN DICSŐSÉGET NYERHET EGY EMBERBŐL! Ha azt mondd, azért, mert örömd, békességed, áldásod, sikered vagy hírneved lesz, az nem más, mint a tíz ezüstért és az egy ruháért szolgáló lévita. EGYETLEN INDOK VAN, HOGY ODAMENJ A KERESZTHEZ, FIATAL BARÁTOM. Ez pedig azért van, mert ameddig nem jutsz el oda, hogy egyé válj Krisztussal a halálban, megfosztod Isten Fiát attól a dicsőségtől, amit nyerhetne az életeden keresztül. Mert egy test sem dicsekedhet Őelőtte. És amíg meg nem értjük, hogy Isten megszentelő munkája a Szent Szellem által Krisztussal egyesít bennünket a halálban, az eltemetésben és a feltámadásban, addig abban szolgálunk, amink van. És amink saját magunktól van, az halálos ítélet alatt van: az ember személyisége, az emberi természet, emberi erő és az emberi erőfeszítés. Isten ezekből semmi dicsőséget nem nyerhet!

Az indok tehát, hogy a kereszthez menj, nem az, hogy győzelmed legyen. **Győzelmed lesz.** Nem az, hogy örömd legyen. **Örömd lesz.** Az indok, hogy megragadd a keresztet, és nekifeszülj, míg Pállal együtt nem tanúsíthatod, „Krisztussal együtt meg lettem feszítve” (Gal 2,20), nem az, hogy mire lesz ez neked jó, hanem hogy Istennek mire lesz ez jó, az Ő dicsőségéért. Ugyanígy: Miért ne annak feszülj neki, hogy megismerd a Szent Szellem teljességét? Miért ne azért igyekezzél, hogy megismerd Krisztus teljességét? Megmondom, miért! MERT AZ EGYETLEN MÓDJA ANNAK, HOGY JÉZUS KRISZTUS DICSŐSÉGET SZEREZZEN ABBÓL AZ ÉLETBŐL, AKIT DRÁGA VÉRE ÁLTAL MEGVÁLTOTT, HA BE TUDJA TÖLTENI AZT AZ ÉLETET A MAGA JELENLÉTÉVEL, ÉS A SAJÁT ÉLETÉT TUDJA ÉLNI ANNAK AZ EMBERNEK AZ ÉLETÉBEN.

A csodálatos dolog, az igazi teljesítmény a hitünkben nem az, hogy gépiesen tesszük a dolgunkat, mint a lévita, akit Isten szolgálatára béreltek fel. Nem, nem! Hanem az, hogy eljutottunk oda, ahol pontosan tudtuk, hogy mi magunk semmit sem tehetünk, egyedül annyit, hogy átadjuk az edényt, és azt mondjuk: „Úr Jézus, Te töltsd meg! És minden, ami el lesz végezve, az Teáltalad, és Teérted lesz.” De jaj, oly sokakat ismerek, akik csak azért akarják megismerni Isten teljességét, hogy Istent a maguk céljaira használják!

A SZELLEM EREJE

Egy fiatal igehirdető jött oda hozzám Huntingtonban, Nyugat-Virginiában. Így szólt: „Reidhead testvér, nekem nagyszerű gyülekezetem van. Csodálatos vasárnapi iskolai programot dolgoztam ki, a rádiós szolgálatom is egyre jobban növekszik. Mégis úgy érzem, valami hiányzik nekem, személyesen valami többre lenne szükségem. Be kell merítkeznem a Szent Szellembe, be akarok teljesedni Szent Szellemmel. Azt hallottam, hogy Isten cselekedett valamit Önnel, és vajon tudna segíteni nekem is?” Ránéztem a

fiatalemberre, és tudjátok, kire hasonlított? Rám. Éppen olyan volt, mint én. Egyszerűen láttam benne mindent, ami bennem is volt. Azt hittétek, azt fogom mondani, hogy olyan, mint amilyen én *voltam korábban*. Nem, hallgassatok rám, ha egyszer megláttad saját magadat, tudod, hogy soha nem leszel más, mint ami vagy. „Mert bennem, vagyis a hústestemben nem lakik semmi jó” (Róma 7,18). Olyan volt, mint én. Olyan volt, mint amikor valaki behajt a benzinkútra a jókora Cadillacjével, és odakiált a kutasnak: „Töltse teli a legszuperebb benzinjével, amiye csak van!”

Így nézett hát ki a dolog. Erőt akart a programjához. *Isten azonban nem szegődik eszközül senki céljaihoz*. Azt feleltem hát, hogy nagyon sajnálom, de nem tudok segíteni. „Miért?”, kérdezte.

„Mert azt hiszem, még nem kész rá. Egy autós hasonlattal élve, képzelje most el, hogy egy hatalmas Cadillacel állított be ide. Beszélt a gyülekezeti programjairól, beszélt a rádióműsoráról, a vasárnapi iskoláról és a gyülekezetéről. Ez mind nagyon jó. Nagyon ügyesen elboldogult a Szent Szellem ereje nélkül is.”

Erről beszélt az a kínai testvér, akit Kínába visszatérve megkérdeztek, mit talált a legérdekesebbnek Amerikában: „Hogy milyen nagyszerű dolgokat képesek az amerikaiak megvalósítani Isten nélkül”, felelte. Ez a fiatal lelkipásztor is nagyon sok mindent elért, bevallotta Isten nélkül. Most erőt akart, hogy még tovább haladhasson a céljai mentén.

Azt mondtam neki:

„A kormány mögött ön ül, és azt mondja Istennek: <<Adj erőt, hogy gyorsabban mehessek!>>. De ez így nem fog menni, át kell ülnie a vezető melletti ülésre!” Viszont ismertem ezt a zsványt, mivel ismertem magamat, ezért folytattam: „Nem, nem lenne jó ez sem, hátra kell ülnie, a hátsó ülésre.” Ekkor már láttam is magam előtt, amint előre nyúl és megragadja a kormányt. „Nem – mondtam – a hátsó ülésről sem lenne jó. Mielőtt Isten bármit is tehetne önért, tudja, mit kell csinálnia?”

„Mit?”, kérdezte.

„Kiszáll a kocsiból, slusszkulccsal együtt, felnyitja a csomagtartót, átadja a kulcsot az Úr Jézusnak, bemászik a csomagtartóba, magára csukja az ajtót, és a kulcslyukon keresztül azt suttozza: <<Uram, töltsd teli, amivel akarod, és Te vezetsz. Innentől a Te kezében van.>>”

Ezért van az, hogy körülöttünk olyan sokan nem lépnek be Krisztus teljességébe. Léviták akarnak lenni tíz ezüstért és egy ruháért. Mílának szolgálnak, de azt gondolják, hogy ha az övék lenne a Szent Szellem ereje, akkor akár Dán törzsét is szolgálhatnák.

De ez így sohasem fog menni. Soha. Istennek egyetlen ok miatt van „szüksége” ránk, és ez az, hogy elvigyen oda, ahol az Ő dicsőségéért **megbocsátott** nekünk, és **megtérünk útjainkból**. És az a **győzelem**, hogy elvitt a halál helyére, hogy Ő uralkodhasson. És abban a **teljességben** Jézus Krisztus élhet és járhat mibennünk. A hozzáállásunknak az kell lennie, ami az Úrnak Magának is a hozzáállása, aki azt mondta: „Magamtól semmit sem teszek” (Jn 8,28).

Nem beszélek magamról, nem készítek terveket a magam számára. A létezésem egyetlen indoka és célja Isten dicsősége Jézus Krisztusban. Ha azt mondanám nektek: „Gyertek, nyerjétek el az üdvösséget, hogy a mennybe jussatok; gyertek a kereszthez, hogy örömtök és győzelmetek legyen, gyertek a Szellem teljességéért, hogy megelégitettek legyetek”, akkor a humanizmus csapdájába esnék.

Ha Krisztus nélkül élsz, gyere Jézus Krisztushoz és szolgálj Őt, amíg csak élsz, még ha a pokolra is kerülsz a végén, MERT Ő MÉLTÓ!

Ha keresztény vagy, neked pedig azt mondom: gyere a kereszthez, egyesülj Vele az Ő halálában, és lépj be mindabba, amit az ének való meghalás jelent, hogy Krisztus dicsősége felragyoghasson benned. Azt mondom neked, testvérem, ha nem ismered a Szent Szellem teljességét, gyere, és ajánld fel testedet élő áldozatul, és hagyd, hogy úgy töltsön be téged, hogy megvalósulhasson általad az Ő eljövételének célja, és dicsőséget szerezzen az életed által. NEM ARRÓL VAN SZÓ, HOGY TE MIT KAPSZ ISTENTŐL, HANEM HOGY Ő MIT NYER ÁLTALAD.

Egyszer és mindenkorra vessünk véget a haszonelvű kereszténységnek, amely eszközként tekint Istenre, ahelyett a dicsőséges CÉL helyett, aki Ő. Lépjünk hát ki, mondjuk meg Mílának, hogy végeztünk. Nem leszünk már a papjai, nem szolgálunk tíz ezüstért és egy ruháért. Mondjuk meg Dán törzsének is, hogy végeztünk! És jöjjünk, és vessük magunkat az Isten Fiának lábai elé, akit átszúrtak, és mondjuk meg Neki, hogy mostantól engedelmessékedünk Neki, szeretjük Őt és szolgáljuk Őt, amíg csak élünk, MERT Ő MÉLTÓ!

A MEGÖLETETT BÁRÁNY

Két fiatal morva testvér egyszer arról értesült, hogy van egy sziget a Nyugat-Indiákon, ahol az ateista, brit tulajdonos két- háromezer rabszolgát dolgoztat, de kijelentette: „Semmilyen prédikátor, semmilyen pap nem léphet a szigetre. Ha hajótörött, akkor elkülönítve tartjuk, míg el nem mehet innét, mert itt senki nem fog Istenről beszélni senkinek. Nekem elegendő volt ebből az ostobaságból.” Háromezer rabszolgát hurcoltak Afrika dzsungeléből erre az atlanti-óceáni szigetre, hogy úgy éljenek és haljanak meg, hogy sosem hallottak Krisztusról.

Két fiatal, a húszas éveiben járó német testvér a morvák gyülekezetéből értesült minderről. Eladták hát magukat a brit ültetvényesnek egy-egy férfi rabszolga normál áráért, a kapott pénzből pedig az utazásukat finanszírozták a Nyugat-Indiákra. A nyomorult tulajdonos még a szállításukról sem gondoskodott.

A hernnhuti morva közösség kikísérte a kikötőbe a fiatal testvéreket, akik számára nem volt visszatérés, hiszen önként eladták magukat az életre szóló rabszolgaságra. Közülük valóként Isten szeretetéről tesznek majd bizonyosságot a rabszolgáknak.

A családtagok elérzékenyültek, sírtak. Bölcs dolog volt ez a hatalmas áldozat? Szükséges volt vajon? Ahogyan a hajó távolodni kezdett az apállyal együtt, és a móló és a hajó közötti rés egyre tágult, a köteleket eloldozták a mólótól, és rátekerték a cölöpökre. Ahogy távolodtak, és a két testvér látta az egyre növekvő távolságot a hajó és a móló között, egymásba karolva kiáltották vissza, „A megöletett Bárány nyerje el szenvedésének jutalmát!”

Ez lett a morva missziók jelmondata, és ez a létünk egyetlen célja... **hogyan nyerje el szenvedésének jutalmát!**

Ámen.

Eredeti szöveg helye: HeavenReigns.com

A Tíz ezüst és egy ruha (Ten Shekels and a Shirt) Paris Reidheadnek az 1960-as évek közepén, élőbeszédben hirdetett üzenetének átirata. Engedéllyel használva. A szöveg szabadon terjeszthető, de csak teljes terjedelemben (ezzel a megjegyzéssel együtt), és csakis ingyenesen.

Scriptures in the original message were from the KJV. These are from the HOLY BIBLE, NEW INTERNATIONAL VERSION®. ©1973, 1978, 1984 International Bible Society. Used by permission of Zondervan. All rights reserved.